WEEKBLAD
Pep
Nr. 18 4 mei 1968
35 ct. per week; losse nrs. 45 ct.
België 7 fr.

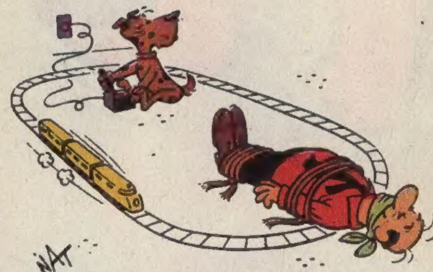
de schreeuw van de dondervogel

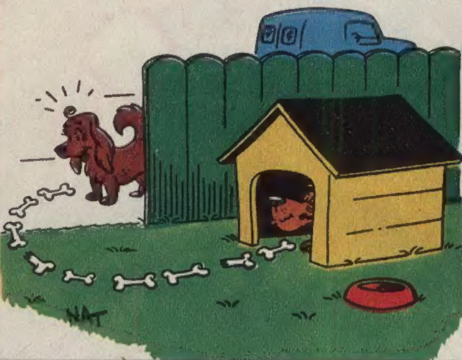

NAC

In 1915 beleefde Noad-Advendo-Combinatie zijn eerste grote triomf: de enige belangrijke Westbrabantse voetbalvereniging stootte door naar de destijds hoogste voetbalafdeling. En tot 1965 toe bleef NAC daar vertoeven, een prestatie! NAC kan zich nu nog erop beroemen na MVV (1913) de club te zijn die het langst aan de voetbaltop toefde. Nac degradeerde twee seizoenen geleden.
Kwam onmiddellijk terug in de eredivisie, maar bengelt momenteel wéér in de degradatiezone. We hopen dat Nac zich aan het gevaar weet te ontworstelen. Een club met een dergelijke rijke historie hoort toch per traditie in de eredivisie thuis.
Op pagina 16-17 onze PEP-uitneembaar.

DE AVONTUREN VAN

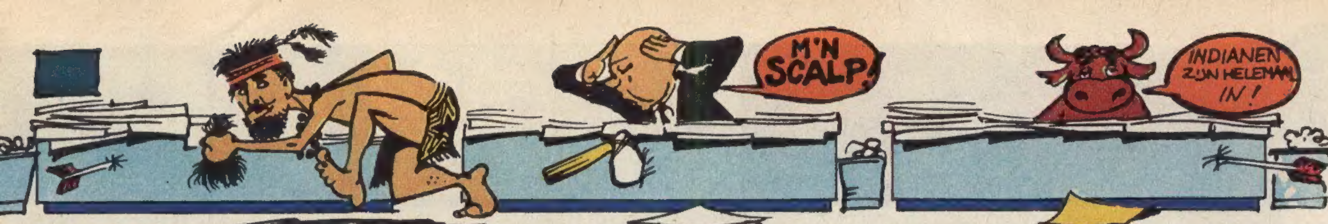

PEP Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam. Postbus 497. Abonnementsprijs voor Nederland 35 cent per week of f 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 45 cent. Telefoonnummer voor vragen en mededelingen van abonnees: 020 729788. Girobetaling; indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021

DAT MOET IK PEP SCHRIJVEN

PEPPOST postbus 497 AMSTERDAM

LEVE DE V.S.

Ik weet niet hoe ik het heb, maar als ik PEP goed begrijp is PEP een laf blad. Onder het afschuwelijke, schijnheilige motto dat PEP geen politiek blad is werd een pro-Amerikaanse brief van mij door u afgescheept. Maar nu las ik in PEP 2 en in PEP 3 brieven tégen Amerika. Durfde PEP mijn brief niet te plaatsen of is PEP een blad dat alleen linkse brieven plaatst? In beide gevallen zeg ik bah, laf! Leve de States!

GERRIT v.d. HORST,
Bussum.

We hebben brieven van beide strekkingen geplaatst, maar het mag niet teveel worden. Daar is PEP het blad niet naar.

Vietnam

Waarom komt er geen politiek in PEP? Over Noord- en Zuid-Vietnam heb ik nog nooit één letter gelezen! In PEP 5 staat wel veel onzin over de middeleeuwen, maar over Vietnam is niks te vinden! Wanneer komt dat?

GERARDUS LAP
Wartena (Fr.)

Schaken

Ik zou het hartstikke fijn vinden als jullie eens iets over schaken in PEP wilden zetten. Elke week 'n vraagstuk zoals „in drie zetten mat" of een verslag van een partij van Donner of wat dan ook. Als iemand soms schriftelijk met mij wil schaken kan hij zich richten tot onderstaand adres (ik ben heus niet zo goed, hoor!):

JOAN HOLSTEGE,
Bonendaal 62, Warnsveld.

ARD en KEESIE

In uw PEP 5 hebt u het over „Is Nederland idoolloos geworden". U schrijft over beat- en R&B-groepen. Hoewel wij dit ook waarderen, gaat onze voorkeur naar sport. Onze favoriete sportman is Ard Schenk. Onze schoolvriendinnen zeggen dat we beter voor Kees Verkerk kunnen zijn, maar als wij onze mening mogen zeggen willen we u wel zeggen dat we Kees Verkerk pet vinden. Dit moest ons tòch even van ons hart, want ons hart is toch al zo zwaar beladen.

HENNY VISSCHER
en JURRIEN EELSEMA,
Nieuw-Scheemda.

PEP WORDT VERSLONDEN

DEZE WEEK

TON EN TINEKE

WAT HEEFT DIT TE BETEKENEN?
NEEF FELIX HEEFT ONS VERTELD DAT HIJ ALTIJD BANG IS OM NAAR U TOE TE GAAN...
...HIJ ZEGT DAT ER IEDERE KEER RUZIE VAN KOMT!
DUS... REDDEN WE WAT ER TE REDDEN VALT!
DAG JONGENS... IS TON THUIS?
DAG NEEF FELIX!
JA-ZEKER!

ZO! BEN JE DAAR! WAT HEB JIJ DIE KINDEREN NOU WEER WIJSGEMAAKT?
IK?
JA-ZEKER!
PAF
KLETSKOEK!
BOM
BAF
ZE KUNNEN OOK NOOIT 'NS SAMEN SPELEN ZONDER RUZIE TE MAKEN...
'T IS DROEVIG...

van PEP, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. Adresverandering drie weken tevoren op geven met vermelding van oud en nieuw adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan PEP, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam.

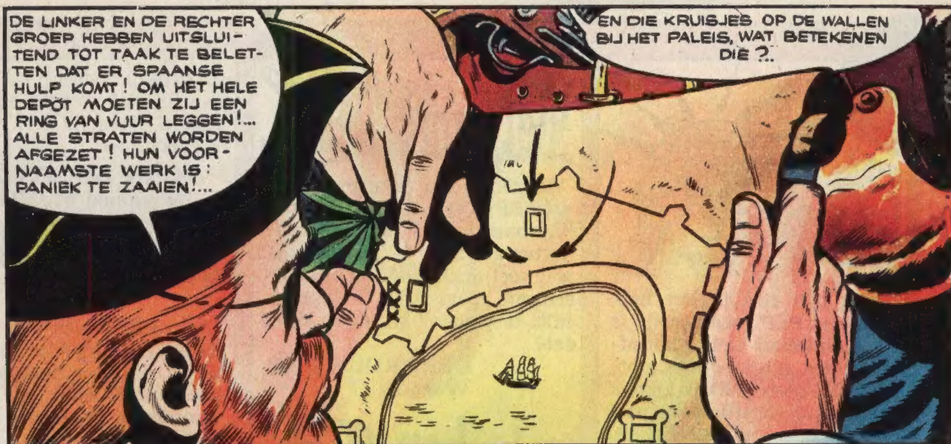

een avontuur van
ROODBAARD

Roodbaard is dwars door de jungle naar de vrijwel onbeschermde noordelijke stadswal van Vera-Cruz getrokken. Nu ontvouwt hij zijn plan, de Spaanse stad bij verrassing aan te vallen.

HET

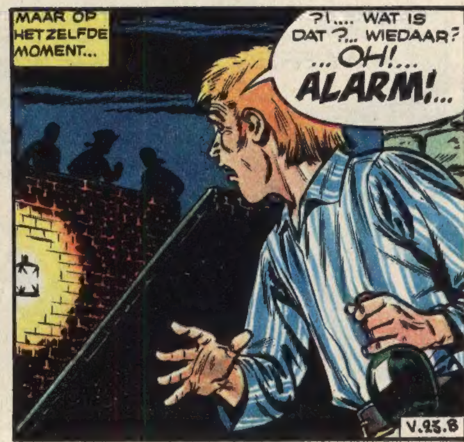

SPOOKSCHIP

door HUBINON en CHARLIER

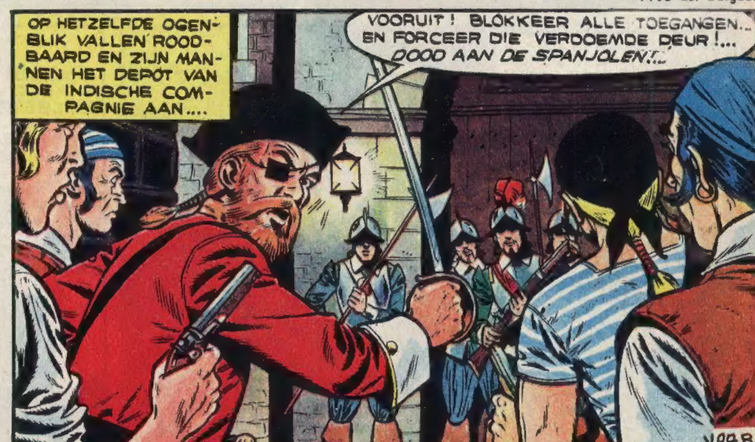

VOLGENDE WEEK: HET GOUD VAN VERA CRUZ

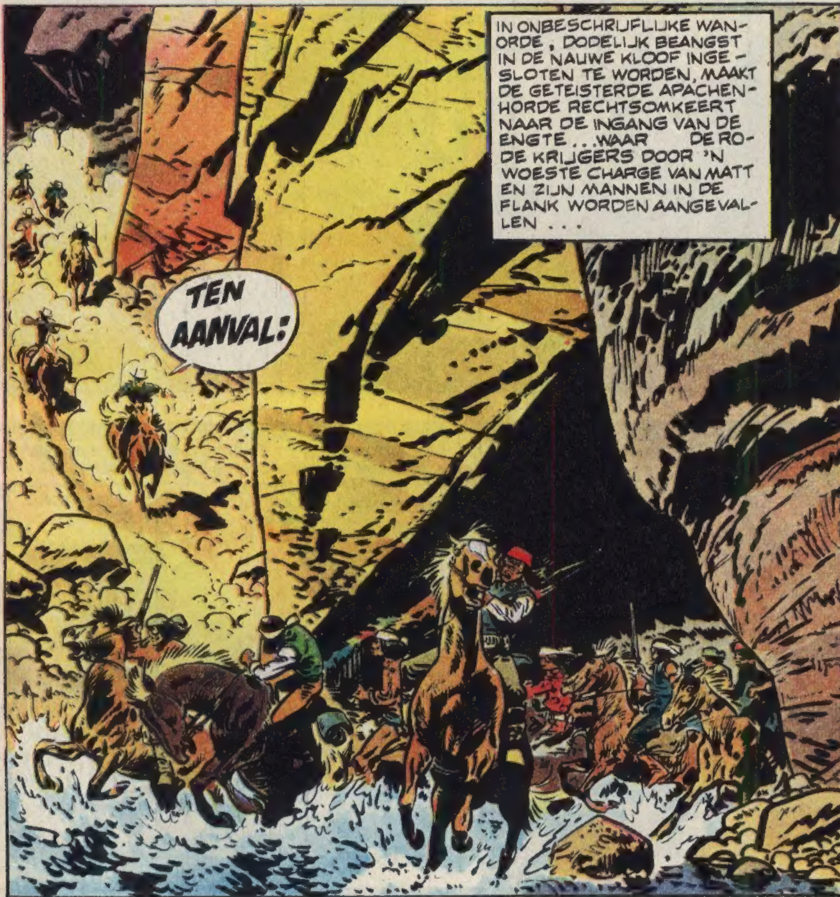
luitenant BLUEBERRY

TEKST: CHARLIER
TEKENINGEN: GIRAUD

DE

Blueberry heeft de eerste aanval van Quanah en zijn Apachen kunnen afslaan, maar hoe lang kan het konvooi nog standhouden?

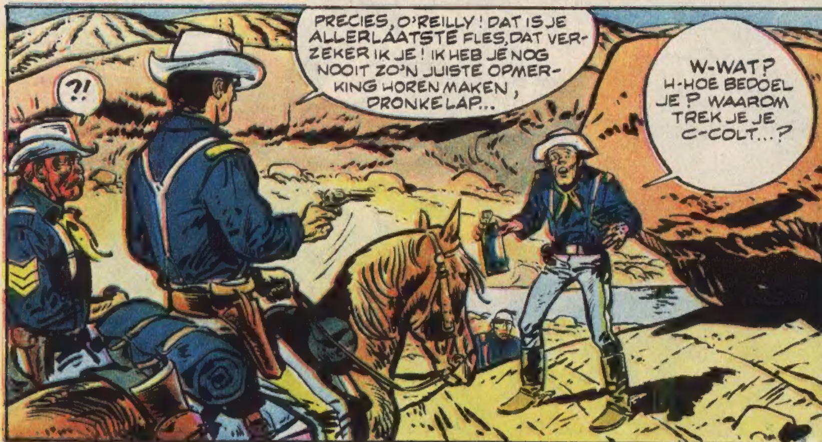

EENZAME ADELAAR

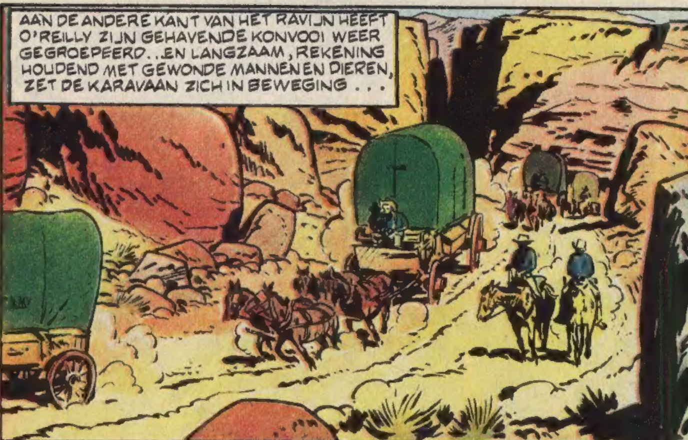

TEKST: CHARLIER
TEKENINGEN: GIRAUD

DE EENZAME

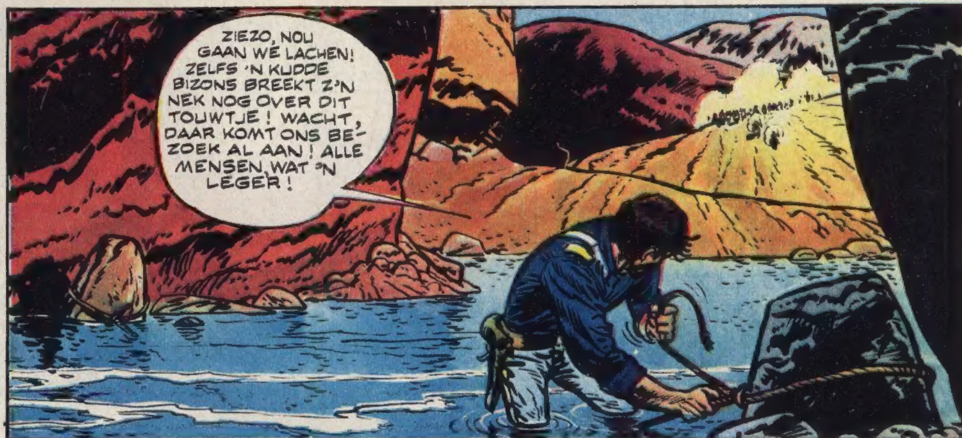

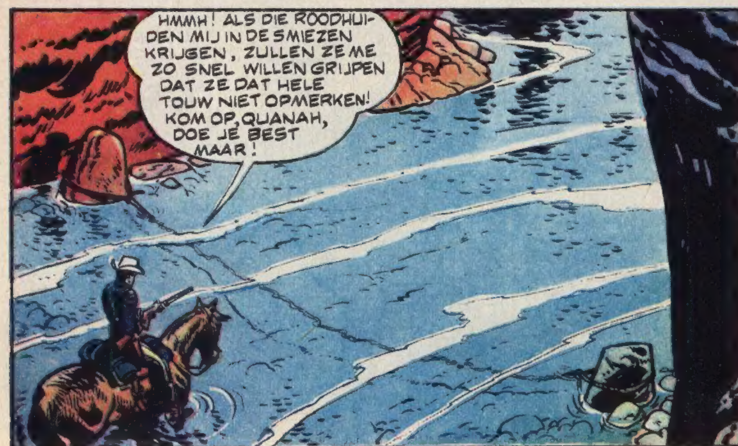

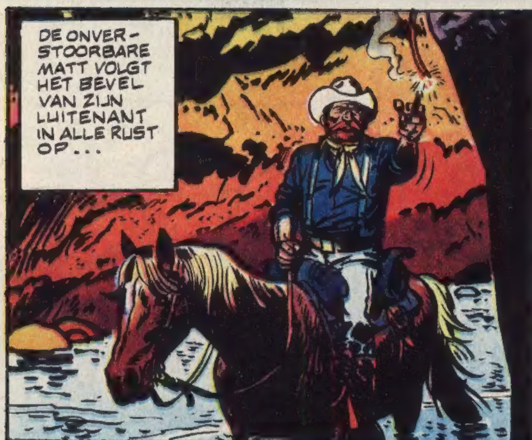
ADELAAR

VOLGENDE WEEK: DE AFSCHUWELIJKE GELOFTE VAN EENZAME ADELAAR.

Asterix en Hippix bevinden zich in 'n nogal hachelijke situatie. Wanneer Obelix niet gauw redding komt brengen, zullen

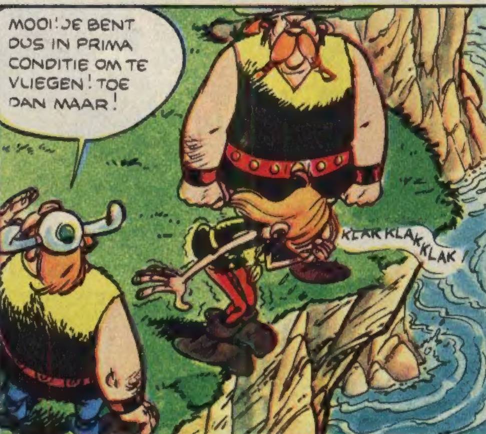

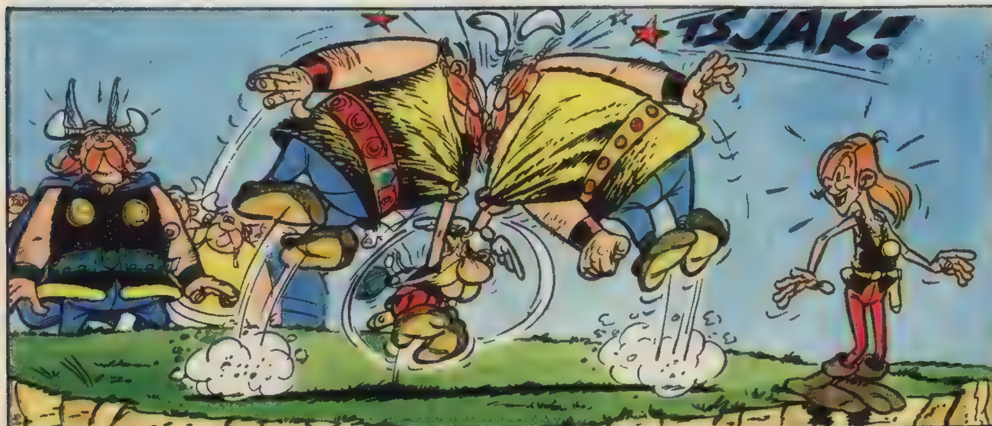

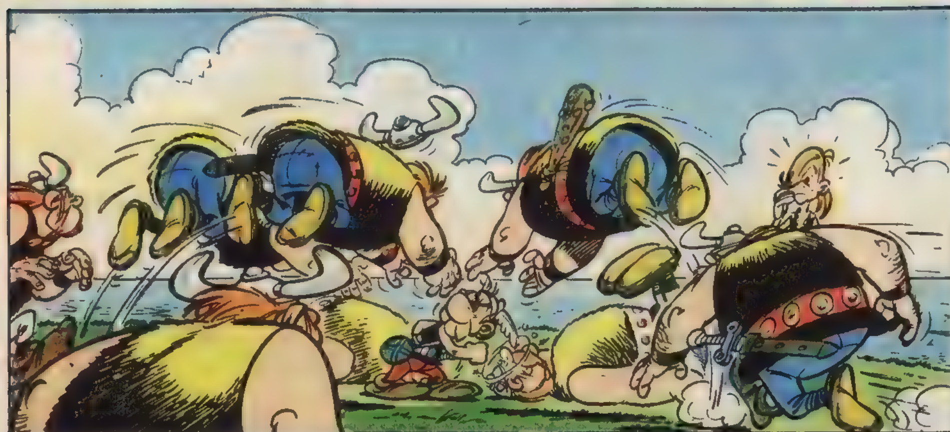
NOORMANNEN

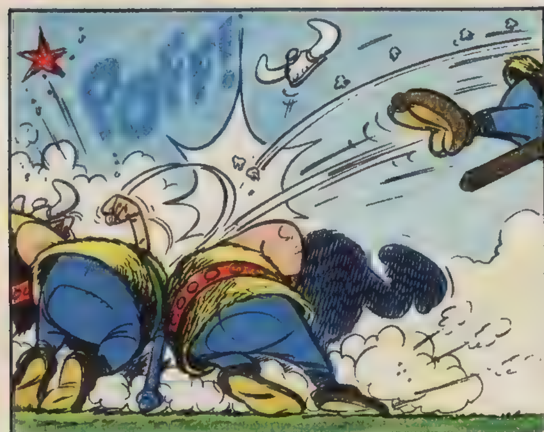
de Noormannen onze beide helden executeren! Hippix doet wanhopige pogingen de woeste krijgers bang te maken, maar....

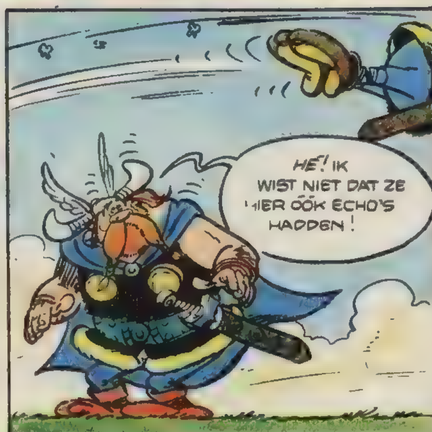

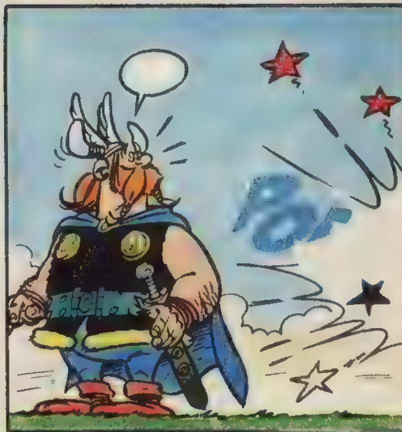

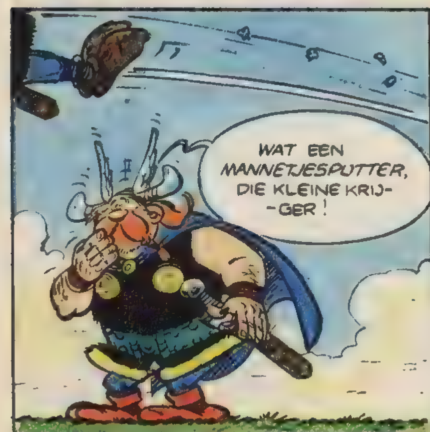

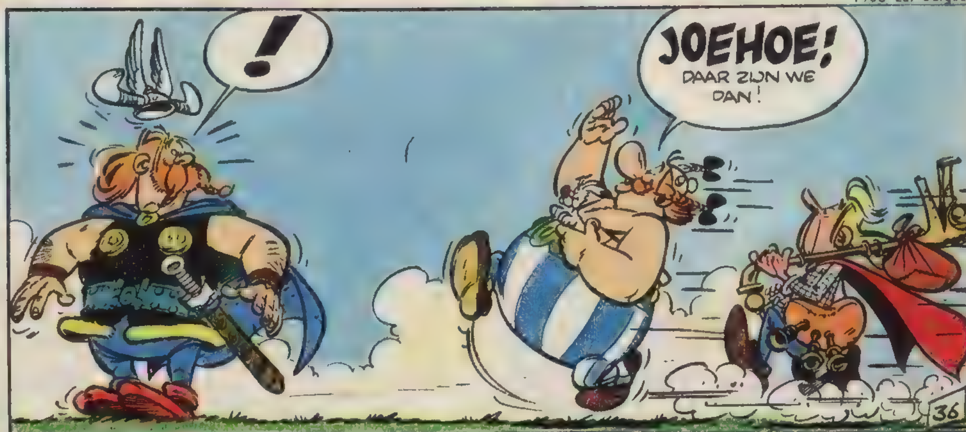

WORDT VERVOLGD.

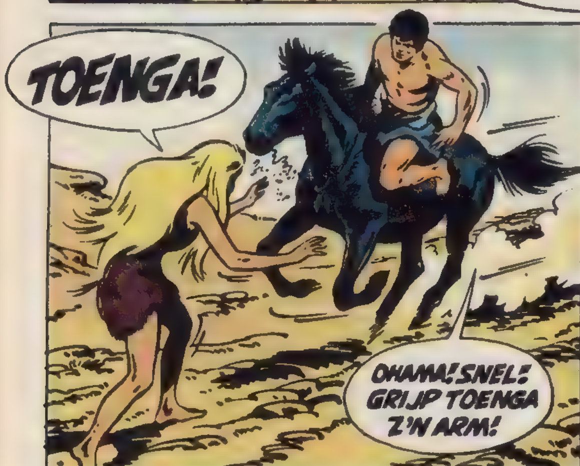
een avontuur van

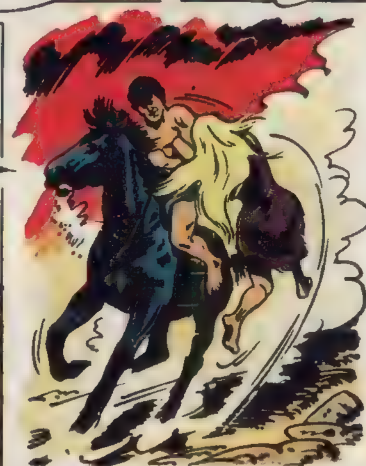
TOENGA

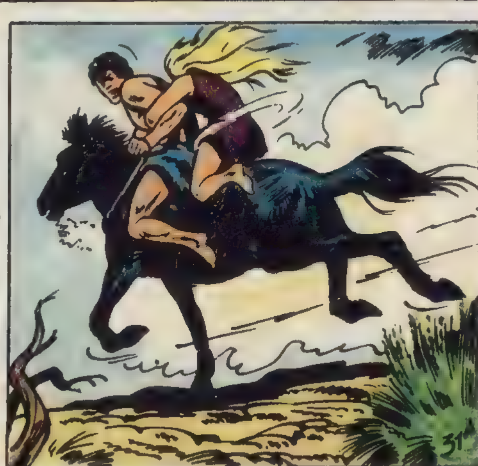
Ohama, zuster van de afgezette Ohrka-hoofdman Xam, weet te ontsnappen aan de Swurgs. Ondertussen tracht Toenga de Zwarte Hengst te temmen om sneller bij zijn metgezellen te kunnen zijn . . .

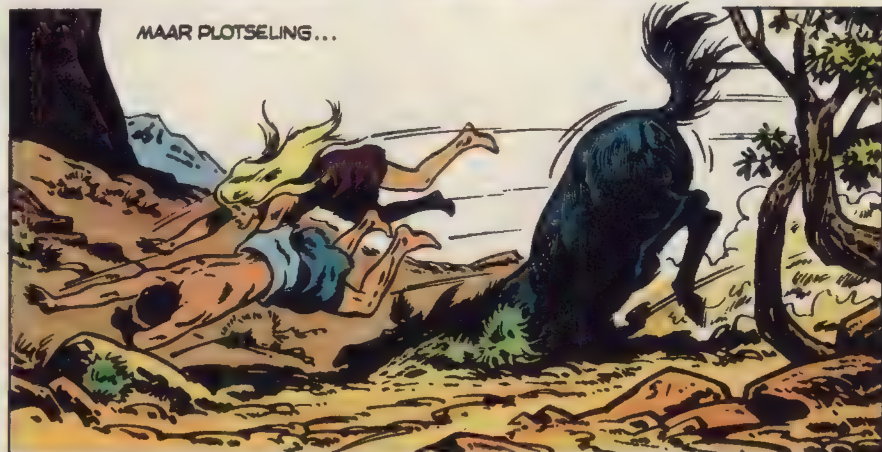

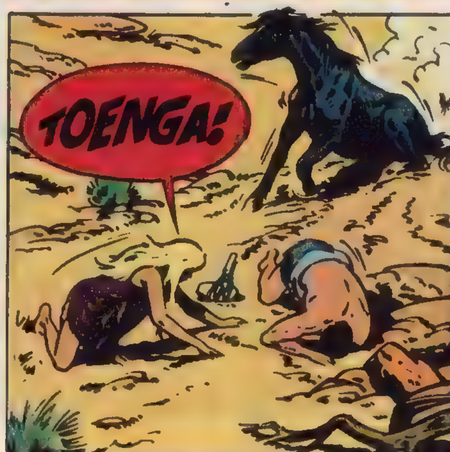

ZWARTE HENGST

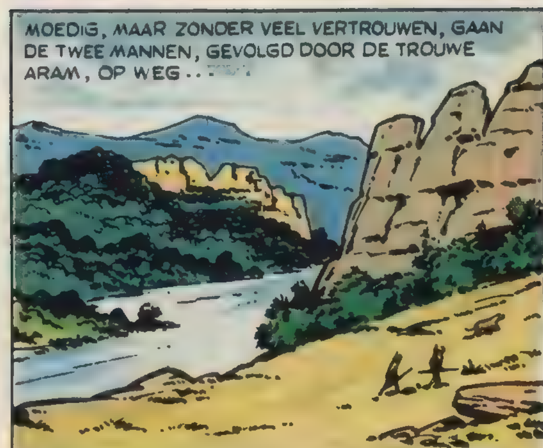

WORDT VERVOLGD

DE TERUGKEER VAN STEVE

DOOR JEAN GRATON

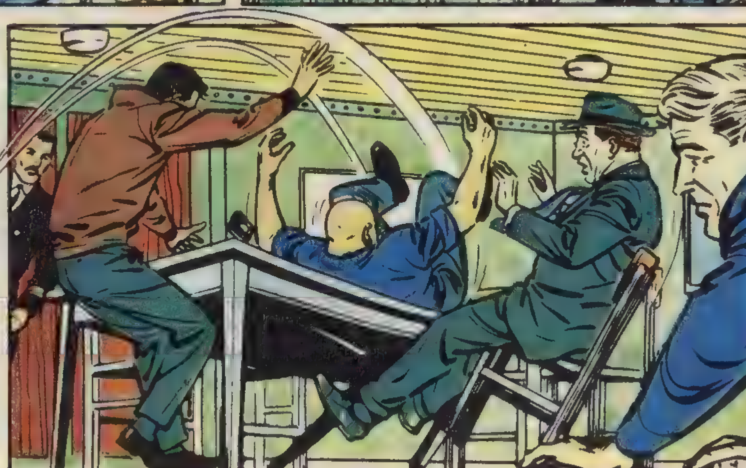

WARSON

EEN AVONTUUR VAN MICHEL VAILLANT

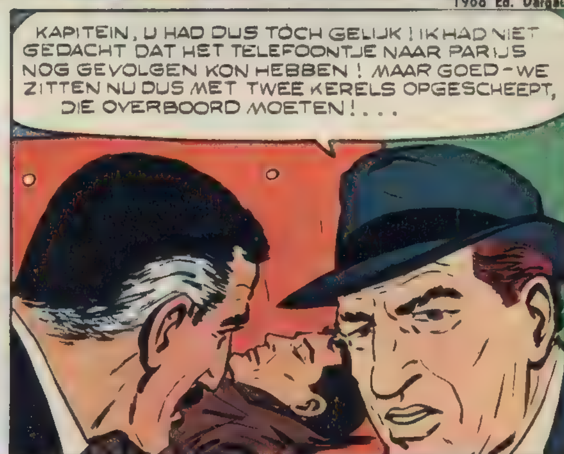

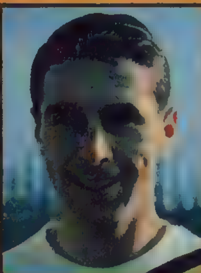

WORDT VERVOLGD

NAC

Peter van der Merwe, keeper, 26 jaar, vertegenwoordiger.

Jan van Gorp, rechtsback, 25, gymnastiekleraar.

Frans Vermeulen, rechter centrale verdediger, 24, opzichter.

Frits van Ierland, linker centrale verdediger, 27, textielhandelaar.

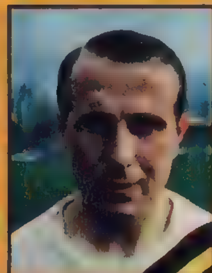

Andries Pelkmans, linksback, aanvoerder, 32, schoenmaker.

Nico Rijnders, rechtshalf, 20 militaire dienst.

Aty Graaumans, linkshalf, 22, militaire dienst.

Karel Vesters, linkshalf, 27, corrector.

Jacques Visschers, rechtsbuiten, 27, administrateur.

Frans Bouwmeester, rechtsbinnen, 27, metaalhandelaar.

Gerrie Kattestaart, aanvalsspits, 24, bankwerker.

Frie Nouwens, linksbinnen, 23, bankwerker.

Ivan Pintaric, linksbuiten, 28, metaalbewerker.

RIK RINGERS IN DE SCHADUW VAN

door TIBET *en* A.P. DUCHATEAU

Vincent Potter heeft het losgeld voor zijn gekidnapte gezin aan Kameleon betaald. Na een poging dit te verhinderen, wordt Rik opgesloten in het hoofdkwartier van Kameleon....!

EN NIET LANG DAARNA . . .

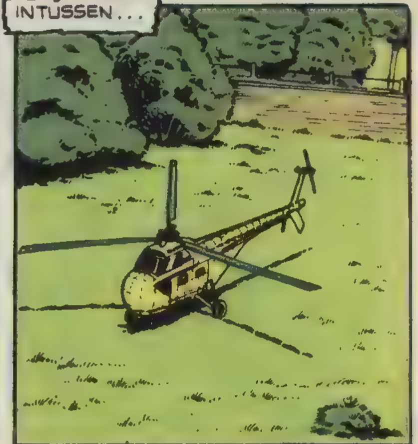
WEL JA! WAAROM NIET! GELD WEG! RIK WEG! . . . BEDANKT HOOR, POTTER!

HET SPIJT ME . . . IK KON NIET ANDERS!

NATUURLIJK RAAKT DIT SENSATIONELE NIEUWS SNEL BEKEND! IN HET ZIEKENHUIS HANGT EEN BEKLEMMENDE SFEER

WAAROM BELT DIE DONDERSE KEMPERS NIET OP? . . . HIJ HAD BELOOFD ME OP DE HOOGTE TE HOUDEN!

RUSTIG, COMMISSARIS! U MAG ZICH NIET OPWINDEN!

WE ZIJN ER! UITSTAPPEN! EN SNEL!

WAAR BRENGEN JULLIE ME HEEN?

DAT ZUL JE WEL ZIEN! LOOP DOOR!

RIK WORDT EEN TRAP OP GELEID EN EEN KAMER INGEDUWD . . .

DAT IS DAT!

GELUKKIG HEEFT GOMEZ RIK'S BOEIEN DOORGESNEDEN!

NOU, DA'S NIET GEK! IK HAD AL GEREKEND OP EEN MUFFE, KALE CEL! MAAR DIT LIJKT WEL 'N HOTEL!

DAAR IS DE POST OOK AL!

Beste Rik, houd moed! Je hebt nog maar een paar uur te leven!

...ALS EEN RAT IN DE VAL!

KAMELEON

* DE WARE NAAM VAN KAMELEON.

WORDT VERVOLGD

Sapperdeflap dat is me wat

het spannendste avontuur dat Pipo ooit heeft meegemaakt staat nu in een boek. In een prachtig, mooi en fijn boek, vol met platen in schitterende kleuren .... Reken maar dat je kleine broertje of zusje daar blij mee is

BELGIE BFR. 45

Zie je de bezorger niet iedere week of krijg je dit blad per post, bestel dan per giro. Op rek. 715544 t.n.v. De Geïllustreerde Pers N.V., afd. Boeken, Amsterdam. Op 't strookje vermelden: Pipo. Buitenl. ƒ 1 extra

vraag dit boek aan de bezorger

DE SCHREEUW VAN DE DONDERVOGEL

BEROEMDE INDIAANSE OPPERHOOFDEN EN HUN OORLOGEN

„Als de Dondervogel komt aanvliegen, maken zijn reusachtige vleugels het geluid van de donder en uit zijn snavel komen bliksemschichten. Als zijn onheilspellende schreeuw vernomen wordt, weten de zonen van het Rode Volk dat er Geweld op komst is......" (naar een Indiaanse legende).

Eens werd het immense gebied van Noord-Amerika alleen door de Indianen bewoond, van het eeuwige ijs aan de poolcirkel tot de woestijnen van Mexico en de tropische moerassen van Florida. Zijn bestaan was vrij. Hij leefde volgens principes van trouw, eerlijkheid, gulheid, gelijkheid en broederschap, en als hij oorlog voerde, was het gewoonlijk niet om te veroveren, maar alleen om gelegenheid te krijgen zijn moed te bewijzen. En dan vloog de Dondervogel met hem mee, maar zijn vlucht was traag en bedaard, en de donder van zijn wieken droeg niet ver.....

Crazy Horse, de geweldenaar . .

„Een mooie dag, nietwaar! Een dag om te sterven . ."

Maar met de komst van de blanken veranderde alles: voor eens en voor altijd vloog de onheilsbode op van zijn nest en eeuwenlang kwam er geen einde aan het Geweld . . .

Zoals een andere Indiaanse legende vertelt: „Het opperhoofd leidde de overlevenden van zijn verdreven en gemartelde volk over een brede stroom. Aan de andere, veilige oever schreeuwde het opperhoofd zijn vrede en verlangen uit: „A-la-ba-ma," wat in zijn taal betekende: „Hier kunnen wij rusten." Maar geen mens kan in de toekomst zien; de blanken achtervolgden het opperhoofd en zijn laatste getrouwen tot over de rivier en joegen ze de moerassen in." En de legende besluit „Er is geen plek onder de sterren, waar de Indiaan zijn „A-la-ba-ma" kan verzuchten."

Alabama werd een Amerikaanse staat, de Indianen werden teruggedreven in hun reservaten, waar zij het leven van hun oorspronkelijke moordenaars, de blanken, leiden. Gebleven is de geschiedenis van de strijd tussen Rood en Blank, tussen de Oerbewoner en de Indringer. Een geschiedenis van Heldenmoed en Verraad, van Geweld en Vete. De Dondervogel heeft zijn nest voorgoed verlaten, in zijn lugubere vlucht grote mannen met zich voerend als Crazy Horse, White Bear, Pontiac, Tecumseh en de grote Metacomet. Met diens heroïsche geschiedenis start PEP op de volgende pagina deze nieuwe, op de werkelijkheid gebaseerde serie van

DE SCHREEUW VAN DE DONDERVOGEL

De illustraties worden vervaardigd door Hans G. Kresse, de verhalen zijn van de hand van Quint, die zijn gegevens putte uit Indiaanse legendes, authentiek documentatiemateriaal en historische levensbeschrijvingen van de Grote Opperhoofden.

„Niets leeft voor eeuwig," luidde de rouwzang van de Cheyennes, „alleen de bergen en de aarde." En voor eeuwen kwam er geen eind aan het Geweld.

DE SCHREEUW VAN DE DONDERVOGEL

1

DOOD IN HET MOERAS

door Quint,
illustratie van Hans Kresse

... Metacomet nam zijn mes en sneed zich in de palm van zijn rechterhand. Met het bloed trok hij een rode streep over zijn gezicht. Iedere krijger van de stam deed hetzelfde. Metacomet stond roerloos. Hij had de dood aan de blanken gezworen ...

De sachem van de Wampanoags ontwaakte. Zijn scherpe oren vingen geen enkel geluid op, zijn geoefende blik werd in de grijze ochtendschemer niets verdachts gewaar — tòch wist hij dat er onraad dreigde. Te lang had hij in gevaar geleefd om zich in een dergelijk voorgevoel te vergissen. Stil kwam hij overeind. Om hem heen sliepen zijn krijgers, uitgeput, in hun mantels gerold. Snel liep hij het pad af, de onbestemde geur tegemoet. Uit de nevel die over het moeras hing, doemden geruisloze schimmen op. De man begreep wat ze kwamen doen. Hij herkende ook de Indiaan die de Engelse soldaten de weg door het moeras wees. Poncahata.... Poncahata verraadde zijn broeders en bracht blanke moordenaars naar hun schuilplaats. Vóór hij de slapenden weer had bereikt, knalden de eerste schoten. En meteen hoorde hij overal om hem heen het riet breken. Hij glipte weg — weg van de plek waar nu hevig gevochten werd. De Indianen hadden geen kans, verrast en in de minderheid als ze waren. De een na de ander sneuvelde en weldra hield het schieten op. De enige die ontsnapt was, volgde een geheim vluchtpad van verzonken boomstammen, alleen de Wampanoags bekend. Achter hem vervaagde het schreeuwen van de soldaten. Maar toen hij zich veilig waande, rees vlak voor hem een gedaante op. Poncahata. Hij had zich opgesteld aan het eind van het vluchtpad. Het dubbelloopsgeweer dat hij opgeheven hield, liet aan zijn bedoelingen geen twijfel over. Even stonden de twee mannen roerloos tegenover elkaar, wachtend. De sachem was de eerste die sprak. „Nu vermoorden wij Wampanoags elkaar. Nu is onze nederlaag waarlijk een nederlaag." Toen knalde het geweer en hij werd achteruit geworpen. En bij de tweede knal zakte zijn lichaam langzaam weg in het zwarte moeraswater, lissen en waterplanten met zich meetrekkend. Poncahata keerde zich af en leunde tegen een boom. Zo wachtte hij op de soldaten, die haastig op het geluid van de schoten afkwamen. „Daar ligt hij," zei hij tegen de kapitein, zonder op te zien. „De man die jullie al jaren zoeken, Metacomet, ons opperhoofd." Toen haastte hij zich weg, dieper het moeras in — Poncahata, de verrader, die Metacomet aan de vijand uitleverde en daarmee de ondergang van zijn stam voorgoed bezegelde.

Zo eindigde een tragedie die een tiental jaren eerder begon. Toen leefden de Wampanoags nog in vrede met de Engelse kolonisten. Toen vormden de vruchtbare akkers, de wildrijke wouden, de meren en beken vol bevers en vis nog hùn bezit. Maar steeds duidelijker lieten de kolonisten blijken dat ze de Wampanoags als „wilden" beschouwden. Ze begonnen hun vruchtbare gronden op te eisen in ruil voor geschenken en „onderscheidingen". Metacomet, de jonge sachem, droeg zijn vertrouwelingen op, zoveel mogelijk geweren, kruit en kogels te bemachtigen, en op geheime stamvergaderingen sprak hij duidelijke taal. „De blanke indringers wensen onze rechten niet te erkennen. De dag zal komen dat wij hen met geweld van ons domein moeten verdrijven. Maar die dag ligt nog ver in de toekomst, want eerst moeten wij gelijkwaardig bewapend zijn." Metacomet wist zijn dapperen telkens weer in bedwang te houden als zij vernederd en bestolen werden.

Tot de dag van die noodlottige vergadering. Alle belangrijke krijgers waren daarbij aanwezig, en onder hen bevonden zich Poncahata en zijn broer Ker'tosh. Jonge, lenige reuzen waren het, geoefend in jacht en strijd, verlangend naar de wraak die hen al zo lang werd ontzegd. Die dag waren zij bijzonder verbitterd door nieuwe landroof en zij vielen hun leider aan met woedende beschuldigingen: „Metacomet is laf! Een squaw is Metacomet! Laat hij vrouwenkleren aantrekken!" Ineens kreeg de sachem genoeg van hun verwijten. Hij sprong op de broers toe, buiten zichzelf, en schreeuwde: „Hoe durven jullie zo tegen mij te spreken? Heb ik niet alles gedaan om de stam voor groter onheil te behoeden? Als ik zo blind was als jullie beiden, dan waren wij al lang in ellende omgekomen! Noem mij niet laf omdat ik de strijd ontwijk, want niet om mijzelf doe ik dat, maar om onze vrouwen en kinderen.... Als er één is die mijn taak beter kan verrichten, laat hij dan mijn plaats innemen! En als er één is die meent dat ik bevreesd ben voor de strijd, laat hij dan met mij in het strijdperk treden...." Zoals hij daar stond, Metacomet, de hand bereids aan de krijgsknots, twijfelde niemand aan zijn moed, noch aan zijn bekwaamheid, en zwijgend lieten zij het moment van de uitdaging voorbij gaan. En Metacomet kalmeerde. „Goed dan," zei hij. „In dat geval blijft mijn bevel van kracht. Géén strijd." Maar toen trad Ker'tosh naar voren. Hij sprak met luide stem. „Drie mannen van mijn dorp zijn, van moord beschuldigd, door de blanken meegesleurd. Ik weet zeker dat zij onschuldig zijn, want zij hebben het dorp in lang niet verlaten. Wat moet ik doen?"

„Ga de kolonisten zeggen dat zij onschuldigen opgepakt hebben. Beloof dat ik — Metacomet — zal uitzoeken wie de ware schuldigen zijn."

„En als zij niet wensen te luisteren? Als zij mijn drie mannen toch straffen?"

Onder de krijgers steeg een dreigend gemompel op. „Wat dan, Metacomet?" De jonge sachem aarzelde. De strakke blik waarmee Ker'tosh hem bleef aankijken, waarschuwde hem. Ker'tosh voerde iets in zijn schild — maar wat? Metacomet zweeg te lang. Ker'tosh keerde zich rechtstreeks tot de stam en schreeuwde: „Hoor mij aan, broeders! Gisteren al heb ik gedaan wat onze sachem mij nu opdraagt. Ik ben naar de nederzetting van de blanken gegaan en heb voor mijn mannen gepleit.... Maar zij wensten niet te luisteren!" Het gemompel werd weer hoorbaar, dreigender nog dan de eerste keer. „Ze hebben mijn mannen opgehangen, broeders! Vermoord!" Een gebrul steeg op, rauw, wraaklustig, en Ker'tosh schreeuwde daarbovenuit: „Wat doen wij nu, Metacomet?" Eén gebaar van de sachem en het kabaal verstomde. Hij wist dat elk woord nu van het grootste belang was. Eén moment van zwakte en de Wampanoags zouden als een rode storm over het land woeden. Maar in de stilte die volgde, besefte Metacomet dat zijn moment van zwakte nu gekomen was. Hij moest het antwoord schuldig blijven. En Ker'tosh greep zijn kans. „Als Metacomet onze leider is, laat hij ons dan in de strijd aanvoeren! Is het niet onze plicht, de dood van onze broeders te wreken? Als Metacomet de strijdbijl nòg niet wenst op te nemen, zal ik alléén de oorlog tegen de blanken beginnen!"

„Hun wraak zal de hele stam treffen. Zo sleep je ons allemaal mee naar de ondergang!"

„Ik heb geen keus. Het bloed van mijn broeders roept om vergelding!" Ditmaal was het brullen niet tot bedaren te brengen. Reeds begonnen sommigen hun lichamen te bewegen op het ritme van de oorlogsdans. Reeds ving Metacomet de lugubere kreten op die hij in zijn verbeelding zo vaak gehoord had als hij zich afvroeg hoe hij zijn stam voor verder onheil zou kunnen behoeden.... Strijd tot de dood, betekenden die kreten. Dat wij allen op het slagveld mogen sterven! Er leek iets te knappen in Metacomets hoofd. Even zag hij niets dan een rood waas voor zijn ogen. En hij hoorde zichzelf spreken, met een vreemde, vermoeide stem: „Goed dan, laat de stam voor zichzelf beslissen!" Het antwoord van de honderden krijgers kwam als uit één mond. Strijd! Metacomet — als in een droom — nam zijn mes en sneed zichzelf in de palm van zijn rechterhand. Onmiddellijk kwam het bloed uit de wond zetten en met dat bloed trok hij een brede rode streep over zijn gezicht. Iedere krijger van de stam deed hetzelfde. Toen begon een trom te bonken en de mannen schaarden zich in een kring, stampten op de grond en stieten hese, grommende kreten uit. Metacomet stond roerloos. Wat had hij gedaan? Hij had de dood aan de blanken gezworen.

Wat dat inhield ondervonden de Engelse kolonisten weldra. De eens zo vredelievende Wampanoags trokken moordend en plunderend van de ene nederzetting naar de andere, een spoor van verwoesting achterlatend. Swansea, Taunton, Middleborough, Dartmouth — al die nederzettingen werden uitgemoord en met de grond gelijk gemaakt. Heel New-England stond in lichterlaaie. Overal doken de rode duivels op, met bloedstollend krijgsgehuil, en paniek greep de Engelsen aan. IJlbodes werden naar Boston gezonden en een groot leger vrijwilligers was al spoedig op weg om de opstandige roodhuiden af te straffen.

Maar nooit liet Metacomet het tot een echte veldslag komen. De blanken moesten hem najagen, dwars door de wildernis, en al te vaak liepen ze daarbij in een hinderlaag. En zodra het leger zich daarvan hersteld had en serieus slag begon te leveren, waren de Indianen alweer verdwenen. Op die manier duurde de oorlog lang. Maar tenslotte begon de kracht van de Wampanoags te tanen. Hun dorpen waren verwoest, hun vrouwen en kinderen leefden als opgejaagd wild in de moerassen, door honger en koorts gekweld. Metacomets eigen vrouw en zoon waren bij een overval met nog vele anderen gevangen genomen en als slaven verkocht. Hij had niets meer om voor te leven dan zijn oorlog. En die kon niet lang meer voortduren. Terwijl de Engelsen over onuitputtelijke reserves beschikten, zag hij de rijen van zijn dapperen na elke botsing met de vijand slinken. Zijn volgelingen, als ze al niet waren gesneuveld, verlieten hem de een na de ander. Ze waren de strijd moe en vluchtten diep de wildernis in, waar de vijand hen niet kon volgen. Beschikte hij eens over honderden krijgers, nu waren hem slechts enkele tientallen overgebleven. Metacomet werd rusteloos opgejaagd, van uithoek tot uithoek, en tenslotte werd hij met zijn handjevol mannen een groot moeras ingedreven. Daar bleven de laatste Wampanoags wanhopig de strijd voortzetten, honger en koorts ten spijt.

Onder de krijgers die hem tot het laatst trouw gebleven waren, bevonden zich Ker'tosh en zijn broer Poncahata. Ook zij waren niet meer de reuzen van voorheen, maar zagen eruit als uitgeteerde skeletten. Het ellendige lot dat hun vrouwen en kinderen getroffen had, begon zwaar op hen te drukken. Nu zaten ze uitgeput naast hun sachem, aan de oever van een snelstromende rivier. Ker'tosh keek lange tijd naar het rusteloze water. Toen vroeg hij: waarheen stroomt deze rivier?"

Niemand wist het. Ker'tosh vroeg: „Mag ik de woorden van mijn hart spreken?" Metacomet, in sombere gedachten verzonken, keerde langzaam zijn gezicht naar hem toe. Dat gezicht was lelijk om te zien, zo gerimpeld en mager was het geworden. De ogen, die eens zo helder stonden, waren vermoeid en bloeddoorlopen. „Spreek vrijuit, Ker'tosh."

„Laat ons kano's bouwen en deze stroom volgen, waarheen zij ons ook voert. Laat ons weggaan van hier, weg uit ons gebied, en nooit meer terugkeren." Metacomet staarde Ker'tosh aan, niet begrijpend. „We hebben gevochten en verloren," vervolgde Ker'tosh na een stilte. „Het is ons niet onwaardig de strijd te staken en in vrede oud te worden." Nu sprong Metacomet overeind. Hij was buiten zichzelf. Een rode mist walmde voor zijn ogen. „Wat?" schreeuwde hij. „Jij, juist jij spreekt over vrede, jij die mij tot deze oorlog gedwongen hebt! Nu alles verloren is...." En hoewel zijn woede hem deed beven als een oude man, daalde de hand die de krijgsknots zwaaide, met dodelijke zekerheid....

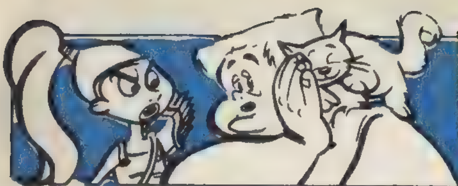
Eerst begeep Metacomet niet wat er gebeurd was. Het rode waas voor zijn ogen trok weg en hij zag Poncahata over zijn broer gebogen staan. „Je hebt Ker'tosh gedood," zei hij hees. „Daarvoor zal je boeten." De zon ging bloedrood onder. Poncahata was in de wildernis verdwenen. Niemand had geprobeerd hem tegen te houden.

Poncahata begaf zich regelrecht naar het Engelse legerkamp. „Ik weet waar Metacomet zich schuilhoudt," zei hij toonloos. „Ik ben bereid jullie naar hem toe te brengen." Zwijgend ging Poncahata de Engelsen voor.

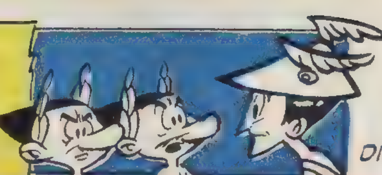
De geweerschoten in het moeras waren verstomd. De vogels, die krijsend waren opgevlogen, keerden naar hun nesten terug. Engelse soldaten waadden met luide triomfkreten door het ondiepe water naar het lijk van Metacomet. Schimpend trokken zij het op het droge. Ze konden bij de aanblik van dat uitgemergelde, bemodderde lichaam nauwelijks geloven dat daar de gevreesde tegenstander van de kolonisten voor hen lag. Diep in het moeras stond Poncahata stil, met kloppend hart, luisterend naar hun geschreeuw. Hij had de dood van Ker'tosh gewroken, door verraad. Hij had Metacomet aan de Engelsen uitgeleverd. Nu wenste hij maar dat het giftige moeras hem voorgoed zou opslokken. Zo eindigde de tragedie van Metacomet, sachem van de Wampanoags, die tot de oorlog gedwongen werd. Zo vond de man die twaalf nederzettingen verwoestte en jarenlang de kolonisten paniek had aangejaagd, een roemloze dood in het moeras.

Volgende week:
HET VOLK VAN DE WITTE BIZON

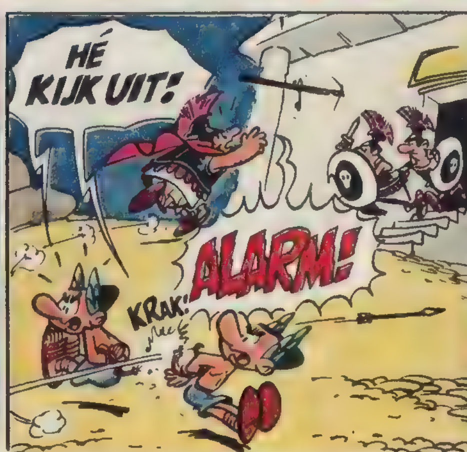
De gevangenen op de Argo zijn losgebroken en gevlucht.... Ondertussen heeft de vingervlugge Jason het klaargespeeld in het bezit van de hellesleutel te komen, maar....

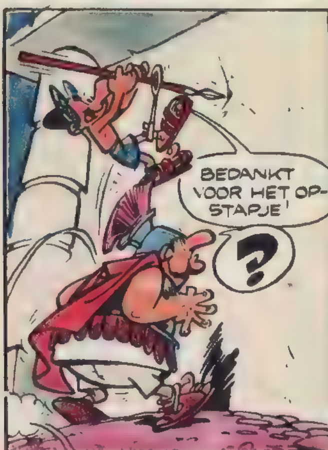

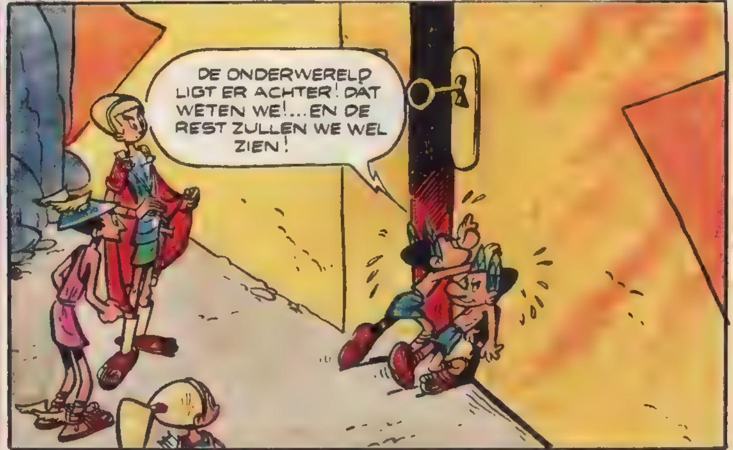

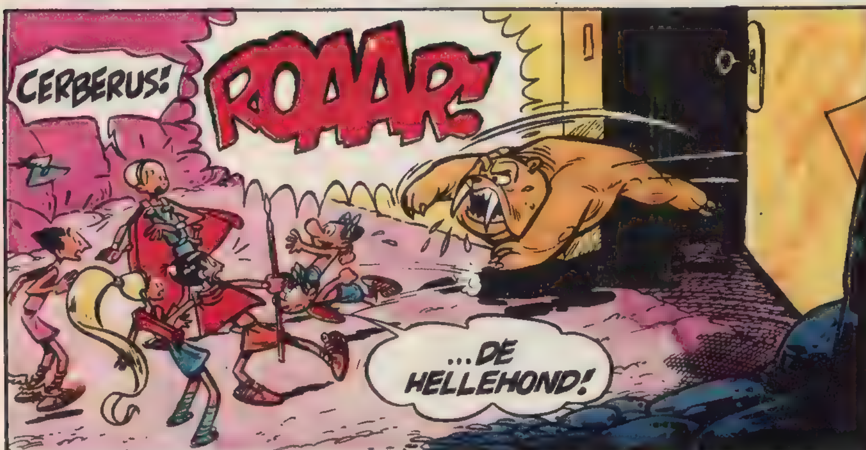
ARGONAUTJES

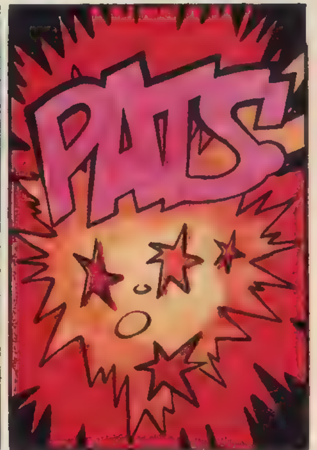

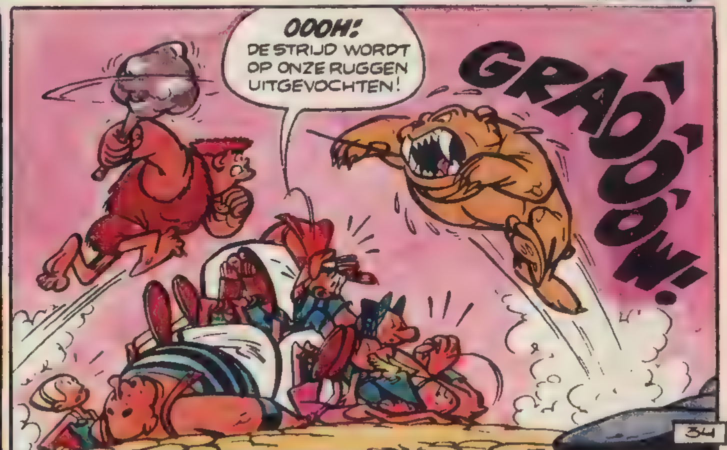

WORDT VERVOLGD

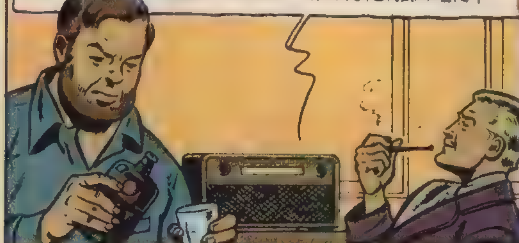

DE JACHT OP HET

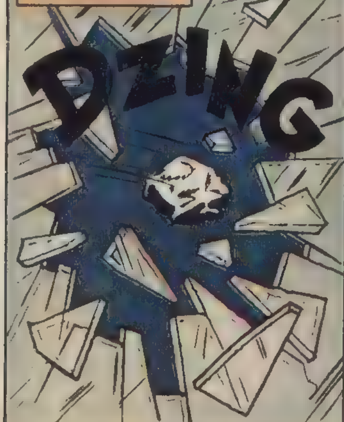
DOOR E.P.JACOBS

Als Blake en Mortimer in Parijs zijn, doen er zich twee sensationele gebeurtenissen

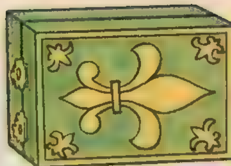

HALSSNOER

EEN AVONTUUR VAN

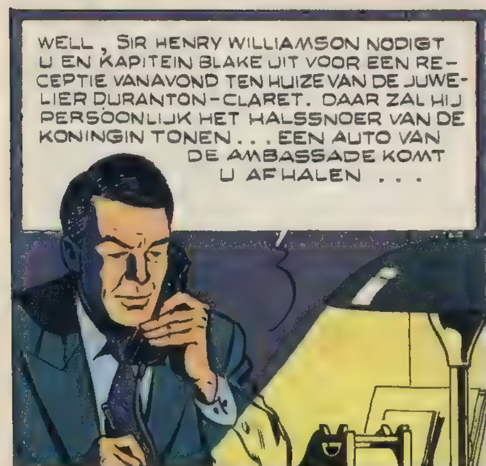
BLAKE EN MORTIMER

voor: het meer dan 178 jaar vermiste Halssnoer van Marie Antoinette is teruggevonden en .... OLRIK is zojuist ontsnapt ....

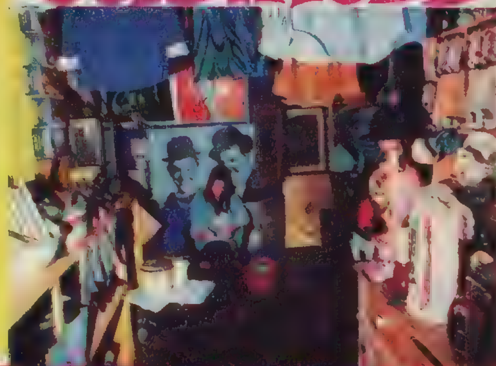

VOLGENDE WEEK: "DE MAN IN LIVREI"

nobody's business

„Wij zijn de druppel die de Carnaby-emmer deed overlopen," grijnst Tony Long, samen met Rikkie Wisdom eigenaar van de winkel-vansinkel **Nobody's business**, die vlak om de hoek van Carnaby Street is gevestigd. Vaste afnemers van oma's koektrommeltjes, onderdelen van de eerste T-Ford, allerlei andere rariteiten, posters en kleding, zijn groepen als The Animals, The Tremeloes, Alan Price set enz. Laatste stunt van Long en Wisdom: een eigenhandig beschilderde Daimler (ex-begrafenisauto) die rijdend reuzereclame maakt!

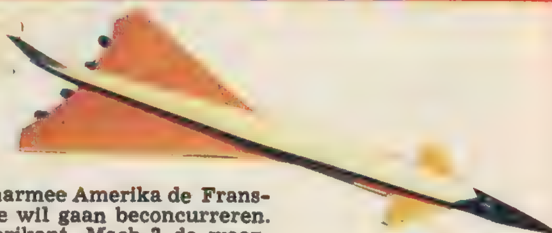
ZIJSPAN op z'n DUITS!

Met deze eigenbouw-zijspan rijden twee Duitse TT-fanatiekelingen in het seizoen van circuit naar circuit. Hun CDZ-zijspan is minder rap dan de Honda's en Suzuki's, maar ook heel wat goedkoper en (voor kenners) interessanter. CDZ staat voor C(itroën), D(KW) en Z(ündapp. Met andere woorden: Citroën leverde de wielen, van de 2 CV, mèt radiaalbanden, het frame is van 'n 22 jaar oude Zündapp, de motor is een 4-jarige watergekoelde DKW-automotor van 900 cc en 34 pk. De trotse bouwers knorren met 130 km/u over de wegen! Ideetje voor doe-het-zelvers?

BOEING SSSST

Dit is de SST waarmee Amerika de Frans-Engelse Concorde wil gaan beconcurreren. Boeing is de fabrikant, Mach-3 de waarschijnlijke snelheid.

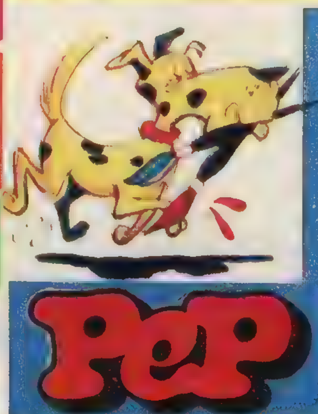
De Teen en Tanderprijs gaat naar BOUDEWIJN DE GROOT. Vooral met Bo's laatste elpee Picknick op de draaitafel, was de met rode oren luisterende PEP-T&T-commissie van gloeiend oordeel dat hier een zeer sterk staaltje gepresteerd was door de zanger van Maas en Waal. Picknick bezit alle kwaliteiten van een hedendaagse pop-elpee. Bo heeft zich bij het schrijven van de muziek gelukkig laten inspireren door de Beatles en Jimi Hendrix. En het feit dat alle door Lennaert Nijgh geschreven teksten gewoon Nederlands zijn, doet onze bewondering alleen maar stijgen. „Meester Prikkebeen" bijvoorbeeld (duet met Elly Nieman) heeft een fantastische melodie en 'n meesterlijke tekst. Klasse! Het is wel te horen dat er studiomusici van de bovenste plank meespelen; leden van het Concertgebouworkest, John Schuursma (Rob Hoeke R&B) en Eelco Gelling (C+B) brachten hun strijk- en snaarinstrumenten mee en ook Kees Kranenburg jr.

Tienerorganisator Rob Elson is druk bezig met het organiseren van de tweede Miss Bejaarde Verkiezing. Alle grote steden in Nederland krijgen een beurt, aldus Rob. Dus dat weten jullie dan alvast. Alle opa's en oma's opgelet! Rob komt . . .

LOSLOPENDE DENEN

Caballero, een van de twee grote Nederlandse wielerstallen, nam vorig jaar augustus twee „loslopende" Deense renners voor een prikje in dienst. Het waren Palle Lykke en Freddy Eugen. Erg naar wens ging het eerst niet, maar in één winterseizoen presteerden ze het, uit te groeien tot de grootste concurrenten van ervaren pistiers als Peter Post, Fritz Pfenninger, Patrick Sercu, Sigi Renz, Rudi Altig en noem ze verder maar op. Inderdaad blijkt na dit winterseizoen dat Palle Lykke (schoonzoon van de legendarische Rik van Steenbergen) en Freddy Eugen alles mee hebben om naar wij menen binnen afzienbare tijd een koningskoppel te worden!

Pep

Hendriek Bernard Gerard (zeg maar Henk) Albers dateert van 1927, het jaar waarin hij als zoon van een zeer in (teken)film geïnteresseerde vader ter aarde kwam. Dat was in Amsterdam, de stad die Henk tot heden ten dage bemint. „Och, vroeger, toen zaten we altijd bij Reynders en Eijlders, je kent dat wel, eindeloos kletsen met geestverwanten. Maar je wordt ouder, je gaat inzien dat 't allemaal niet zoveel om 't lijf heeft." Die geestverwanten waren dichters en musici, artiesten van velerlei pluimage, journalisten, tekenaars en schilders. Zoals Henk zelf een tekenaar van 't zuiverste water is: „Op de mulo zat ik steeds op papier te krassen i.p.v. huiswerk te maken. Kun je nagaan, dat ik 't daar snel gezien had! Ik kwam bij Toonder-Geesink terecht, mijn

CEES IN DE RACE

Een van de allersnelste privé-rijders — onze eigen Cees van Dongen — zal hoge ogen kunnen gooien in de komende Grand Prix. Zijn vriend Jan Viscaal tikte in Japan een supersnelle 250 cc-Honda-wegracer op de kop, waarmee Jim Redman lauweren oogstte....

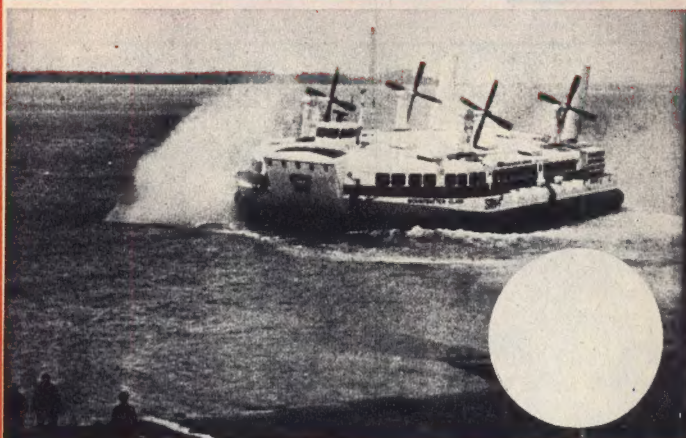
1 PK VOOR f 200,-

Italië, het land van supersnelle sportwagens (als Ferrari, Lamborghini en Maserati) heeft een nieuwe vedette afgeleverd: de 260 km/u snelle ISO-GRIFO. Acht cilinder, 350 pk, 70 mille duur. Ofte wel 1 pk voor ƒ 200.

KRACHTPROEF VAN HOVERCRAFT

's Werelds grootste Hovercraft, zakelijk tot SRN 4 gedoopt, maakte onlangs zijn eerste proefvaart/vlucht. De SRN 4 meet 165 ton, is 45 m lang, kan 150 passagiers en 30 auto's vervoeren met 'n snelheid van 70 knopen/uur. Als alles meeloopt, hebben we binnen nu en drie jaar feest ter ere van de zweefdienst tussen Engeland en Nederland.

de Marjandos

Vader Scharrenberg speelt elektrisch accordeon en schrijft eenvoudige muziekjes die er bij 't grote publiek ingaan als koek. Zoontje Jan, negen jaar oud, bespeelt een instrument dat hij de „tubon" noemt en zus Doortje kan aardig overweg met 't orgel. Familievriend Hans van Brakel maakt het Marjando-kwartet compleet met z'n leutige banjo. Er zijn cl 30.000 Marjando-singles verkocht en dit was de reden waarom de Marjando's een LP gingen uitbrengen waarop o.a. te horen valt: De Marjandomars, de Hommelwals, de Poedelwals en de Polly-Polka! Voor de liefhebbers, natuurlijk!

WIST JE... dat Bing Crosby (over 'n periode van 20 jaar) met 250 miljoen de meeste langspeelplaten heeft verkocht? The Beatles (over nog geen 3 jaar) 150 miljoen. Elvis Presley is zingende derde met 115 miljoen elpee's...

Voor 1 dollar per drie keer belt 'n Amerikaanse firma de „geliefde" van z'n klant op om met zwoele stem te zeggen dat hij/zij van haar/hem houdt.

ERWIN'S OPA

De vader van Eric de Noorman heeft zich al eens met de techniek bezig gehouden. Men ziet hier zijn uitvinding: de njordjkemotortrjewölljen. Er mankeert een kleinigheidje aan. Het ding kan niet rijden, alleen maar remmen.

Eric's pa moet toen al geweten hebben, dat een valhelm wel eens te pas kan komen. Die hoorde trouwens bij zijn uitrusting, evenals **de Volkskrant**, waar je je nooit een buil op valt.

Dat kan de Volkskrant nu wel zeggen, maar Wij noemen het Volksverlakkerij! Eric leest alleen PEP.... om te weten wat z'n zoon uitspookt!

GESPREK MET: henk albers

vader vond 't best dat ik op de teken-toer ging! 't Begon trouwens met loopjongenswerk, kwastjes en pennen schoonmaken en zo. Maar ik leerde er het vak, ik wilde tekenaar worden. Afijn, je weet dat ik 't ben. Ik had ook wel rechercheur willen worden, of clown. Maar je moet nu eenmaal kiezen." Henk Albers heeft goed gekozen, dachten wij. Alleen in Donald Duck al levert hij 'n wekelijkse prestatie van formaat: de voor Duck-lezers welbekende Ditjes en Datjes. Ook onze eigen PEP komt Henk Albers' talenten en vakmanschap ten goede: hij is namelijk de man die deze PEP-PERS-pagina's iedere week opnieuw weer hun „gezicht" geeft! En ook de liefhebbers van Flintstoneverhalen zijn blij dat Henk Albers geen rechercheur is geworden.

GROOTVIZIER IZNOGOEDH

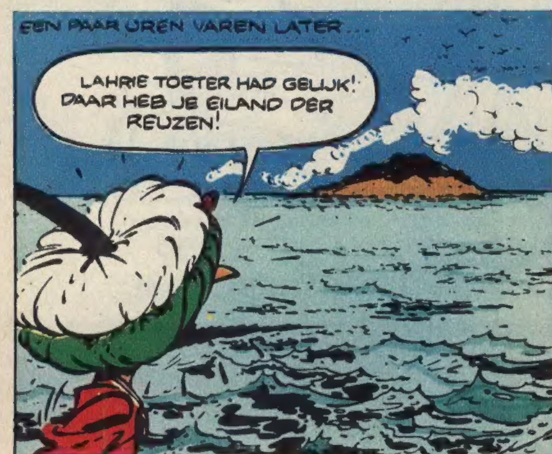

HET EILAND DER REUZEN

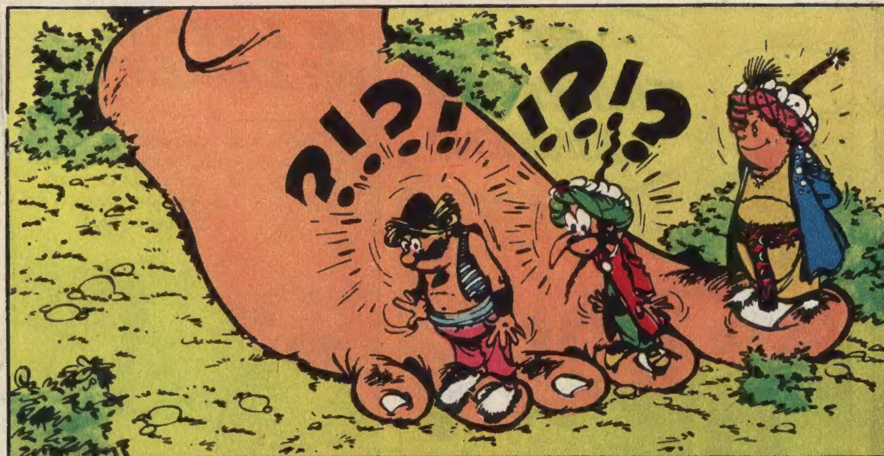

GROOTVIZIER IZNOGOEDH

het eiland der reuzen

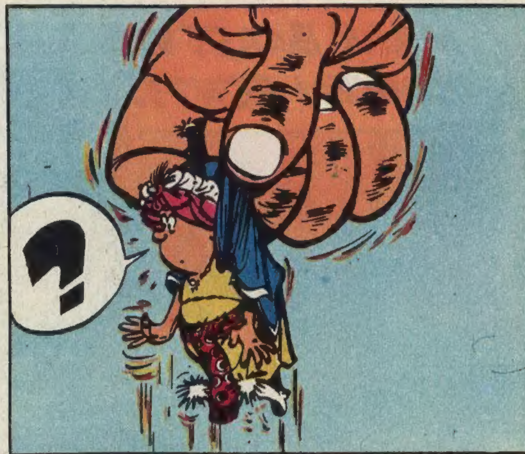

WORDT VERVOLGD